

Naš dom.

Iz mračnih dni je planil klic
od vzhoda do zahoda:
»Kdo varuh naših bo pravic?
Mir, bratstvo in svoboda!«

Prežal vsa srca je odjek
in zbližal sprte brate,
razlil en žar se prek in prek,
znanilec dobe zlate.

In šli najboljši iz rodu
gradit so dom svobode,
ki bratom stan naj bo miru
in varuh v dneh usode.

Od vseh strani sovragov roj
na novi dom je prežal
in ščuval brate na pobjo,
da sam bi v njem se režal.

Zgrajen je dom za brate tri,
ki v misli naj edini
na skupno delo bi odšli:
Služiti domovini!

Fr. Ločniškar.

Povsod lepo je . . .

Globoko pod mano kotel teman,
vse suče po njem se in vije,
kot stegale roke z globokega dna
na prosto. pošastne bi zmiže.
Vrti čudovito se v kotlu in vre,
preliva se mehko brez šuma,
prepadi odpirajo, spajajo se,
in čudne podobe porajajo se.
Kaj vse je tam doli brez uma?

Pa ni. Čuj, z dna se pesem glasi,
življenje se zbuja veselo,
iz dimov se mehkih stolp zablesti,
glas tvornic vabi na delo.

In kakor pogrnjeno mizo beló
dolino mi solnce otvarja:
tu gori, tam doli — povsod je lepó,
kjer radostno delo ustvarja.

Andrej Rapè.

Na poti k svetlejši zarji . . .

Ko rod naš obdajala noč je ledena,
rodila se v srcih je želja ognjena
in planila v svet kot vihar:
»Oj, bratje, v ljubezni se združimo
in eni le misli vsi služimo:
kako bomo močni, edini
služili zvestó domovini!«

Viharna so morja, neznane cesté,
a zvesti krmarji so bratje trije,
njim vroče je srce, so čvrste roké:
Naj tulijo burni viharji,
ne vklonijo mladi se jim krmarji
in ne odložijo kladiv kovarji
na poti k svetlejši zarji! —

Borisov.

